

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/210/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612210468
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Amália Paulerová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5612210468.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte v zložení z predsedníčky senátu JUDr. Amálie Paulerovej a členov senátu JUDr. Róberta Urbana a JUDr. Erika Vargu v právnej veci navrhovateľa - POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi - Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné nám. 13, o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 8C/178/2012-48 zo dňa 22.11.2013 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok okresného súdu.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ dňa 27.9.2012 domáhal od odporcu náhrady majetkovej škody v sume 125 eur a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 880 eur titulom nesprávneho úradného postupu v exekučnej veci vedenej u súdneho exekútora pod sp. zn. Ex/5789/2009 (povinná S. G.). Navrhovateľ v návrhu tvrdil, že okresný súd nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v lehote 15 dní od doručenia žiadosti, súd bol v omeškaní s rozhodnutím viac ako 16 mesiacov, čím on (navrhovateľ) utrpel majetkovú škodu predstavujúcu náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi dorúčením žiadosti o udelenie poverenia a rozhodnutím o nej. Navrhovateľ tvrdil, že v tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných úkonov zamestnanca pomocou informačného systému vynaložil sumu 70 eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40 eur a na administratívne spracovanie textov urgency adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15 eur. Celkom vynaložil vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v dotknutom období výlučne vplyvom nesústredenej činnosti exekučného súdu márne sumu 125 eur.

Pri uplatnení si aj náhrady nemajetkovej ujmy navrhovateľ skutkovo argumentoval tým, že márnym uplynutím času došlo u neho aj k vyvolaniu viacerých rizík - neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, k insolvenčii povinného; neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času vyvolala u členov riadiacich orgánov spoločnosti ako aj u majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, zánik ďalších plánovaných a už vytvorených podnikateľských aktivít, hospodársku stratu, spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí. Základ nároku na náhradu nemajetkovej ujmy videl navrhovateľ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutia adekvátnej nápravy a

primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy považuje sumu 880 eur za 16 celých mesiacov, výpočet nároku pritom uskutočnil alikvotným pomerom 55 eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu, uplatňujúc za 1 mesiac 55 eur. Upozornil navrhovateľ i na to, že v danej exekučnej veci bol súd bezdôvodne nečinný viac ako 500 dní.

Okresný súd vykonaným dokazovaním, najmä oboznámením sa s obsahom pripojeného exekučného spisu sp. zn. 8Er/642/2009 zistil, že navrhovateľ spísal pred súdnym exekútorom dňa 18.7.2009 návrh na vykonanie exekúcie proti povinnej S. G. na základe exekučného titulu rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu vydané Slovenskou rozhodcovskou a.s. pod č.k. SR 15636/09 dňa 12.10.2009 na vymoženie povinnosti zaplatiť sumu 121,47 eur, úrok z omeškania vo výške 0,25% denne z dlžnej sumy 111,52 eur od 23.11.2008 do zaplataenia a trov konania 102,26 eur. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená okresnému súdu súdnym exekútorom dňa 27.8.2009. Exekučný súd výzvou zo dňa 22.9.2009 vyzval súdneho exekútora na predloženie zmluvy o úvere. Exekútor písomným podaním súdu 7.10.2009 oznámil potreby adresovania žiadosti požadovaných listín oprávnenému. Oprávnený podaním doručeným súdu 20.10.2009 požiadal o predĺženie lehoty na predloženie listín o 60 dní. Súd poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi vydal dňa 15.12.2009.

Okresný súd vec právne posúdil z pohľadu ustanovenia § 9 ods. 1 a 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (v znení účinnom do 31.12.2012), vychádzal aj z ustanovenia § 44 ods. 2 Zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej iba „Exekučný poriadok“) v znení účinnom do 31.5.2010 a od 1.6.2010 z § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku v znení od 1.6.2011, pri právnom hodnotení veci prihliadal aj na právny význam ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Vychádzajúc z výsledkov hodnotenia vykonaných dôkazov a z aplikovaných ustanovení označených právnymi predpisov súd prijal záver o nedôvodnosti podaného návrhu. Navrhovateľ nepreukázal naplnenie primárneho atribútu zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom exekučným súdom - a to nesprávny úradný postup. Tvrdenie navrhovateľa o nevydaní poverenia na vykonanie exekúcie exekučným súdom po dobu viac ako 16 mesiacov nebolo pravdivé. Z pripojeného exekučného spisu bolo jednoznačne preukázané, že k vydaniu poverenia došlo po uplynutí 110 dní, pritom dôvodom bola potreba predloženia listiny - úverovej zmluvy a následná žiadosť oprávneného o predĺženie lehoty. Súd prvého stupňa poukazuje aj na konštantnú judikatúru Ústavného súdu SR v zmysle jej záverov „samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty (v danom prípade nevydanie poverenia v lehote 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora) sa nepovažuje automaticky za porušenie základného práva účastníka konania“, keďže je potrebné zohľadniť všetky okolnosti prípadu. Okresný súd poukazuje i na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, podľa ktorej nerešpektovanie lehôt ustanovených zákonom samo o sebe nemusí znamenať porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru. Významné je ukončenie celého konania v primeranej lehote (poukaz súdu na prípad Wiesinger v. Rakúsko, séria A č. 213). Poverenie na vykonanie exekúcie nepredstavuje skončenie konania a uplynutie času v trvaní 110 dní mohlo byť právne významné pri hodnotení primeranosti celého konania, navrhovateľ však ani minimálnym spôsobom neodôvodnil zásah do jeho práva prekročením lehoty na vydanie poverenia o 110 dní, keďže v návrhu tvrdil nevydanie poverenia po dobu dlhšiu ako 16 mesiacov. Rozdiel medzi tvrdeným oneskorením súdu s vydaním poverenia o 16 mesiacov a skutočným uplynutím doby 110 dní, je výrazný a podstatný. Vyvracia už samotný skutkový základ primárneho atribútu zodpovednostného vzťahu, v dôsledku čoho preukazuje bezúspešnosť žaloby. Zámerom zákonom stanovenej lehoty na vydanie poverenia v trvaní 15 dní bolo zefektívnenie exekučného konania a snaha dosiahnuť, aby poverenie na vykonanie exekúcie nebolo zdržiavané nečinnosťou exekučného súdu. Uvedená lehota je pre súd záväzná len do tej miery, ak by jej nedodržanie mohlo byť označované za zbytočný prietah. Uvedená lehota predstavovala ideálnu predstavu zákonodarcu o dobe potrebnej na to, aby sa poverenie mohlo vydať. Pre záver o zbytočných prietahoch exekučného súdu však nestačí len samotné prekročenie 15 dňovej lehoty, ale aj naplnenie ďalších relevantných okolností prípadu. Medzi takéto okolnosti patrí správanie sa oprávneného, jeho súčinnosť, iné procesné prekážky vrátane ďalšieho priebehu konania, postup exekútora a exekučného súdu. Napokon súd poukazuje aj na novelizovanú právnu úpravu ustanovenia § 9 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (od 1.1.2013), ktorá explicitne zakotvila už aj požiadavku posúdenia nesprávneho úradného postupu

v závislosti od výsledkov právoplatných rozhodnutí označených súdov (Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, alebo Ústavného súdu SR), alebo vybavenia sťažnosti na prietahy, prípadne žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy. Súd prvého stupňa v osobitostiach rozoberá aj význam primeranej rýchlosti konania v širšom zmysle slova. Rýchlosť konania však nesmie ísť na úkor riadneho výkonu spravodlivosti a rešpektovania ostatných základných princípov konania (poukaz súdu na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu Neumeister v. Rakúsko zo dňa 27. 12. 1968). S poukazom na tzv. „interpretačnú právoplatnosť“ judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu bolo elementárnou povinnosťou exekučného súdu náležite skúmať podmienky vydania poverenia, s čím je spojené i plynutie času. Je všeobecne známe, že aplikácia komunitárneho práva v oblasti noriem na ochranu spotrebiteľa predstavovala prelomenie predchádzajúcej súdnej praxe aj v oblasti exekučného konania. Okresný súd v osobitostiach zvýrazňuje princíp ochrany spotrebiteľov, povinnosť exekučného súdu ex offa skúmať neprijateľné podmienky aj bez námietky účastníka konania (poukaz na rozhodnutie Európskeho súdneho dvora v Luxemburgu - Asturcom Telecomunicaciones C-40/08). Možnosť skúmať aj bez návrhu nekalú povahu podmienky predstavuje prostriedok vhodný na dosiahnutie výsledku stanoveného v článku 6 Smernice Rady 93/13. Okresný súd zvýraznil osobitný záver uznesenia Európskeho súdneho dvora v Luxemburgu zo dňa 16. 11. 2010, POHOTOVOSTĚ, s. r. o., proti Iveta Korčkovská, C-76/10, ktorý práve vo vzťahu k navrhovateľovi rozhodol, že Smernica Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách ukladá vnútroštátnemu súdu, ktorý rozhoduje o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského rozhodnutia vydaného bez účasti spotrebiteľa, povinnosť aj bez návrhu posúdiť nekalú povahu sankcie obsiahnutej v zmluve o úvere uzavretej poskytovateľom úveru so spotrebiteľom a uplatnenej v tomto rozhodnutí, ak tento súd má na tento účel k dispozícii nevyhnutné informácie o právnom a skutkovom stave a podľa vnútroštátnych procesných pravidiel môže uvedený súd vykonať takéto posúdenie v rámci obdobných konaní na základe vnútroštátneho práva. V kontexte i s týmto záverom bolo povinnosťou exekučného súdu postupovať v súlade s právnou úpravou na ochranu spotrebiteľa a v súlade s judikatúrou komunitárneho práva, v dôsledku čoho objektívne nemohlo dôjsť k dodržaniu zákonom stanovenej lehoty na vydanie poverenia. Napokon finálna legislatívna úprava ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyžala vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov zo zákonom stanovenej pätnásťdňovej lehoty na vydanie poverenia od doručenia žiadosti súdneho exekútora. Stalo sa tak práve v dôsledku správania sa podnikateľských subjektov, teda aj navrhovateľa, vo vzťahu k nerešpektovaniu noriem na ochranu spotrebiteľa. S poukazom na uvedený výkon práva navrhovateľa bol aj v rozpore s dobrými mravmi, predstavujúci účelovo vykonštruovaný nárok, obsahujúci nepravdivé tvrdenia. Nemožno prehliadať ani množstvo žalôb rovnakého typu podaných navrhovateľom na súdoch SR bez preukázania legitímneho cieľa a hodnotového výkladu práva. Z dôvodu nepreukázania základu nároku zodpovednosti odporcu za vznik škody nebol daný potom žiaden dôvod vykonávať ďalšie dokazovanie a zaoberať sa námietkami vo vzťahu k ďalším atribútom zodpovednostného vzťahu, vrátane námietky premlčania (vzťahujúcej sa na iné obdobie vymedzené odporcom). Nebol taktiež dôvod na vydanie medzitýmneho rozsudku, ktorý má svoje opodstatnenie len v prípade preukázaného základu nároku. V čase vyhlásenia rozsudku už došlo k uplynutiu zákonom stanovenej lehoty v súvislosti s predbežným prerokovaním nároku.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania okresný súd aplikoval § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, vychádzal z princípu úspechu/neúspechu účastníkov v konaní, pritom konštatoval úspech odporcu, ktorému vznikol nárok na náhradu trov od neúspešnej procesnej strany - navrhovateľa. Odporca náhradu trov konania nevyčísľil a ani z obsahu spisu nevyplývalo, že by mu boli nejaké trovy vznikli, z týchto dôvodov odporcovi náhradu trov konania okresný súd nepriznal.

Proti rozsudku okresného súdu v zákonnej lehote podal odvolanie navrhovateľ. Domáhal sa zrušenia rozsudku a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietal, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť ako účastníkovi konania konať pred súdom, vo veci rozhodoval vylúčený sudca, súd nesprávne právne vec posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenia právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností.

V osobitostiach vytýkal, že súd postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. vec prejednal v jeho neprítomnosti zdôvodňujúc, že sa bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil. Odvolateľ poukazoval na to, že podal elektronicky na zverejnenú mailovú adresu súdu návrh na zrušenie pojednávania, o zrušení pojednávania požiadal riadne a včas, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spojené s označenými dôvodmi. Súd nemohol vec prejednať v jeho neprítomnosti, a ak tak postupoval, odňal mu tým právo zúčastniť sa konania pred súdom. Napokon súd jeho žiadosť o zrušenie pojednávania (o čo

požiadal z dôležitého dôvodu) ignoroval, vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom dôkazov.

Odvolaateľ zvýraznil, že v žiadosti o zrušenie pojednávania uviedol skutočnosti, pre ktoré sú všetci sudcovia okresného súdu vylúčení z prejednávania a rozhodnutia veci, podľa § 15 O.s.p. vec mala byť predložená na rozhodnutie predsedovi súdu a ten mal podľa § 12 O.s.p. predložiť vec na jej pridelenie inému súdu. V posudzovanom prípade bol porušený inštitút zákonného sudcu, na čo už on upozorňoval v návrhu na začatie konania. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach odvolateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto, lebo podľa názoru odvolateľa, rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Tento jeho právny názor potvrdzujú i rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne, Nitre, Prešove v skutkovo a právne zhodných veciach, v ktorých boli vylúčení všetci sudcovia okresného súdu. Odvolateľ na podporu svojej odvolacej argumentácie (vo vzťahu k princípu zachovania práva na nestranný súd, rozhodovanie vecí zákonným sudcom) poukazoval na rozhodovaciu prax Ústavného súdu SR v rozhodnutiach IV.ÚS 345/09, I. ÚS 27/98, III. ÚS 16/2000.

Za takýchto okolností a s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí; keď podal (odvolateľ) ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu; - nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom by vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca.

Odvolaateľ vytýkal súdu, že sa nedostatočne oboznámil s podmienkami za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. a viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti navrhovateľa meritórne rozhodol. V žiadosti pritom zdôrazňoval, že trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde.

Napokon on (odvolateľ) nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom.

Súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že ním (odvolateľom) namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nasvedčujú. Je nepochybné, že ním tvrdý nesprávny úradný postup bol v konaní jednoznačne preukázaný. Súd bol bezdôvodne nečinný, spôsobil zbytočné prieťahy v konaní, nerozhodol o návrhu v zákonnej lehote. Nesprávny úradný postup exekučného súdu pritom spočíva hneď v niekoľkých skutočnostiach, nielen v jednej z nich, preto sa konajúci súd musí vysporiadať so všetkými vytýkanými zložkami nesprávneho úradného postupu. V napadnutom rozhodnutí tomu tak nie je, čo robí rozhodnutie nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov. Záver súdu, že exekučný súd konal priebežne a bez zbytočných prieťahov z vykonaného dokazovania nevyplýva, práve naopak, prieťahy sú z vykonaného dokazovania zrejme. Odvolateľ argumentoval ďalej tým, že ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Súd rozhodol bez toho, aby mu umožnil ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu, vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci.

Odporca písomné vyjadrenie k odvolaniu nepredložil.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal účastník (§ 201 prvá veta O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 212 ods. 1 O.s.p. a viazaný rozsahom i dôvodmi odvolania, aplikáciou postupu podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 a § 214 ods. 2 O.s.p. rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1,2 O.s.p. pre vecnú správnosť.

Krajský súd vyhodnotil odvolanie navrhovateľa za nedôvodné.

Preskúmaním spisu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa v prejednávanej veci zistil riadne skutkový stav, vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu. Pri vykonaní dôkazov vychádzal i z procesných návrhov navrhovateľa na vykonanie dokazovania ním označených priamo v návrhu na začatie konania. Dôkazy vyhodnotil v celom rozsahu v súlade s ustanovením § 132 i nasl. O.s.p. a vec správne právne aj posúdil. Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil i s písomným odôvodnením napadnutého rozhodnutia a len na zvýraznenie správnosti záverov súdu prvého stupňa považuje za svoju povinnosť vyjadriť sa k odvolacím argumentáciám tak procesného charakteru, ako aj k odvolacím argumentáciám charakteru hmotnoprávneho vznesené navrhovateľom v odvolaní.

Podľa ustálenej súdnej praxe pod odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký nežiaduci postup súdu v prejednávanej veci, ktorým sú účastníkovi konania znemožní realizáciu tých práv, ktoré mu priznáva Občiansky súdny poriadok za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Ide o prípady, ak súd postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s inými všeobecnými záväznými právnymi predpismi a tým odňal účastníkovi jeho procesné práva.

Účastníci sú povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti, označia dôkazné prostriedky a dbajú na pokyny súdu (§ 101 ods. 1 O.s.p.). Súd pokračuje v konaní aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie, ani nepožiadá z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy (§ 101 ods. 2 O.s.p.). Pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov (§ 119 ods. 1 O.s.p.). Účastník, ktorý navrhuje odročenie pojednávania, musí súdu oznámiť dôvod na odročenie pojednávania bez zbytočného odkladu potom, čo sa o ňom dozvedel alebo odkedy sa o ňom mohol dozvedieť, alebo s prihliadnutím na všetky okolnosti ho mohol predpokladať.

Okresný súd za účelom vecného prejednanja návrhu nariadil pojednávanie na deň 22.11. 2013, na ktoré predvolal účastníkov, právny zástupca navrhovateľa na pojednávanie bol súdom riadne predvolaný, podľa obsahu súdnej doručky predvolanie na pojednávanie prevzal dňa 11.11.2013. Z uvedeného je zrejmé, že navrhovateľ mal dostatok časového i procesného priestoru na prípravu na pojednávanie. Je neopodstatnený odvolací argument, ktorým vytyka súdu prvého stupňa uskutočnenie pojednávania napriek písomnej žiadosti o jeho odročenie z dôležitého dôvodu. Z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľ súdu písomnú žiadosť o odročenie pojednávania pre dôležitý dôvod nepredložil. Z obsahu spisu vyplýva, že svoju neúčast' na vytyčenom termíne pojednávania ospravedlňoval iba odporca, navrhovateľ svoju neúčast' na pojednávaní ani neospravedlnil. V tejto súvislosti za absurdné vyznie odvolací argument navrhovateľa vytykajúci súdu nesprávnu aplikáciu ust. § 101 ods. 2 O.s.p. a odvolacia argumentácia odvolateľa že v žiadosti zdôrazňoval, že trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, keďže takúto žiadosť okresnému súdu navrhovateľ - odvolateľ nepredložil.

Neobstojí ani odvolací argument odvolateľa vytykajúci nepredloženie rozhodnutia o vylúčení, resp. o nevyvúčení sudcov okresného súdu (a v tejto nadväznosti namietanie nestrannosti súdu a nestrannosti sudcov) otázku vylúčenia/nevyvúčenia riešil Krajský súd v Žiline ako súd nadriadený v uznesení 7NcC/46/2013-17 zo dňa 23. januára 2013. Uvedené uznesenie bolo navrhovateľovi doručené 13.3.2013. Z obsahu uvedeného uznesenia vyplýva, že zákonná sudkyňa (ktorá v predmetnej právnej veci ako zákonná sudkyňa konala a rozhodovala) rozhodnutím nadriadeného súdu z prejednanja a rozhodovania veci vylúčená nebola. Za tejto situácie neexistuje rozhodnutie, ktorým by zákonná sudkyňa mala byť vylúčená z prejednanja a rozhodovania vo veci. Napokon sám navrhovateľ na písomnú výzvu okresného súdu oznámil podaním zo dňa 7.11.2012 (na č.l. 8 spisu) výslovne prehlásil, že on súdu námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O.s.p. nepodal. Vzhľadom aj na tento písomný a výslovný prejav navrhovateľa vyznie kontroverzne jeho námietka v odvolacom konaní vytykajúca nedodržanie princípu zákonného sudcu, naviac táto námietka nemá svoj právny základ v danom štádiu rozhodovania o jeho odvolaní.

Je jednoznačné, že boli splnené všetky procesno-právne predpoklady dané v ustanovení § 101 ods. 2 O.s.p. na prejednanie veci v neprítomnosti účastníkov, boli pritom naplnené všetky zákonné podmienky aj pre vydanie meritórneho rozhodnutia.

Krajský súd dodáva, že okresný súd disponoval dostatočným spisovým materiálom preukazujúcim skutkový stav veci, pritom vo fáze dokazovania súd prvého stupňa vychádzal z dôkazov, ktoré navrhovateľ priamo v návrhu na začatie konania označil na preukázanie svojich tvrdení, z ním

označených dôkazov súd prvého stupňa vychádzal, keď si zadovážil konkrétny exekučný spis, oboznámil sa s jeho obsahom a preveril procesné postupy v štádiu exekučného konania.

Písomné vyjadrenie odporcu k návrhu na začatie konania okresný súd oboznamoval na pojednávaní 22.1.2013, tým, že navrhovateľ sa vytýčeného pojednávania bezdôvodne nezúčastnil (hoc na pojednávanie bol riadne a včas predvolaný), sám sa obral o možnosť argumentovať priamo na pojednávaní zaujať stanovisko k vecným otázkam, ktoré odporca v písomnom vyjadrení prezentuje. Prioritne však odvolací súd poukazuje na to, že pri podstatných vecných otázkach okresný súd vychádzal z obsahu dôkazného materiálu, ktorý navrhovateľ označil v návrhu na začatie konania. Súd prvého stupňa vytvoril účastníkom priestor, aby prezentovali svoje skutkové tvrdenia, navrhovali, označili dôkazy, bolo na účastníkoch, či tento procesný priestor v konaní využijú alebo nie. Súd prvého stupňa bol dôsledný i v dôkaznom konaní. Skutkové okolnosti podstatné pre ustálenie existencie/neexistencie základu právneho nároku súd zisťoval z obsahu spisu 8Er/642/2009, jeho skutkové zistenia korešpondujú s existujúcou procesnou situáciou v predmetnom spise. V dôvodoch rozhodnutia okresný súd dáva účastníkom konania aj relevantné odpovede na skutkovo i právne významné otázky, z ktorých vychádzal, ktoré ustanovenia súvisiacich právnych predpisov na posudzovanú vec aplikoval, vychádzal z judikačnej praxe národných súdov, Európskeho súdu pre ľudské práva, Ústavného súdu SR v oblasti spotrebiteľskej ochrany, ochrany práv spotrebiteľov a súvisiacej povinnosti exekučného súdu i v štádiu exekučného konania poskytnúť zákonom vyžadovanú ochranu spotrebiteľovi.

Je jednoznačné, že navrhovateľ podaným návrhom sa domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy na základe tvrdeného nesprávneho úradného postupu orgánu štátu (okresného súdu v exekučnom konaní). Na daný prípad v celom rozsahu dopadajú účinné ustanovenia Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Podľa § 3 ods. 1 písm. d/ označeného právneho predpisu štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon, alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánov verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Ustanovenie § 3 Zákona č. 514/2003 Z.z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu, ktorej sa nemožno zbaviť a ktorá predpokladá súčasné splnenie troch podmienok a to 1/ nesprávny úradný postup, 2/ vznik škody, 3/ príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

Za vecne správne správny vyhodnotil odvolací súd právny záver okresného súdu v otázke konštatovaného nesplnenia prioritnej zákonnej podmienky základu nároku - existencie nesprávneho úradného postupu. Navrhovateľom tvrdená skutková a podstatná otázka existencie nesprávneho úradného postupu nevyplývala z vykonaného dokazovania v ním tvrdenom rozsahu. Napokon odvolateľ v súvislosti s touto vecnou otázkou iba všeobecne uvádza v odvolaní, že súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, v odvolaní ale nekonkretizoval, ktoré konkrétne omyly vecného charakteru namieta, ktoré konkrétne ním namietané lehoty pri vydaní rozhodnutia súdom prvého stupňa boli nesprávne vyhodnotené.

V súvisiacom výroku o náhrade trov prvostupňového konania rozhodnutie súdu prvého stupňa má oporu v aplikovanom ustanovení § 142 ods. 1 O.s.p.

V odvolacom konaní navrhovateľ úspešný nebol, bolo by jeho povinnosťou nahradiť trovy odvolacieho konania úspešnej procesnej strane - odporcovi, odporca si však tieto trovy neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplývalo, že by boli vznikli v súvislosti s podaným odvolaním navrhovateľa nejaké trovy v odvolacom konaní. Z týchto dôvodov krajský súd postupom podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkom (žiadnemu z nich) náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie prípustné **n i e j e .**